

Να λοιπόν που εξαιρετικά γρήγορα όσο και θλιβερά στήθηκε και η αριστερή μονταζιέρα, υπεράσπισης του Τρίτου Μνημονίου.

Πάνος Σκουρλέτης 1:

*«Πρόθεσή μας είναι να καταστήσουμε **όσο το δυνατόν λιγότερο επώδυνη τη συμφωνία**, επιδιώκοντας ταυτόχρονα να δημιουργήσουμε τους όρους απεμπλοκής από τις πολιτικές λιτότητας».*

Από τη φιλολαϊκή προσαρμογή στην ΕΕ στη **φιλολαϊκή διαχείριση του μνημονίου** λοιπόν. Από τον «έντιμο» στον ταπεινωτικό συμβιβασμό και από το σκίσιμο του μνημονίου στο «να γίνει λιγότερο επώδυνο».

Πάνος Σκουρλέτης 2:

Σχολιάζοντας την απόφαση της Συνόδου Κορυφής, που προβλέπει ιδιωτικοποίηση του ΑΔΜΗΕ, δήλωσε ότι:

*«θα ακολουθήσουμε το δρόμο των **εναλλακτικών ισοδύναμων μέτρων**, όπως άλλωστε συμβαίνει και στις υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες σε αντίστοιχους τομείς».*

Η ΔΗΜΑΡ επανέρχεται δριμύτερη λοιπόν, και όχι μόνο με τον Πανούση.

Πάνος Σκουρλέτης 3:

Για την ενότητα στην κοινοβουλευτική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ:

«Αντιλαμβάνομαι πως η δραματική αλλαγή των συνθηκών και η εξαναγκασμένη συμφωνία, αναδεικνύουν την ανάγκη μιας σε βάθος συζήτησης για το σχέδιό μας, τη στρατηγική μας. Αυτήν, όμως, τη συζήτηση πρέπει να την κάνουμε με όρους ενότητας και **να μην αφήσουμε το θυμικό να υπερισχύσει της λογικής**».

Η αντίθεση στο μνημόνιο και η προβολή άλλου δρόμου έξω από την ΕΕ, τη χρεομηχανή και την καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση είναι συναισθηματική αντίδραση, ιδεοληψία ή και τρέλα, όπως λένε τα μέσα της αστικής προπαγάνδας. Η λογική και ο ρεαλισμός λέει μνημόνιο, ευρώ, κέρδη, ανταγωνιστικότητα.

Χριστόφορος Βερναρδάκης 1:

«Εμείς δεν πιστεύουμε στο μνημόνιο, όπως η ΝΔ, το ΠΑΣΟΚ και το ΠΟΤΑΜΙ. Δώσαμε σκληρή μάχη στην ΕΕ, αλλά είχαμε να κάνουμε με υπέρτερες δυνάμεις. Είμαστε επομένως η καλύτερη εγγύηση ότι το μνημόνιο **θα το εφαρμόσουμε με περισσότερο κοινωνικό πρόσημο** ώστε να μειώνονται τα αρνητικά από την εφαρμοζόμενη πολιτική της συμφωνίας».

Φάτε δηλ. το νέο μνημόνιο από την κυβέρνηση της αριστεράς, αλλά θα σας το σερβίρουμε πιο ανθρωπιστικά και θα σας μπουχτίσουμε με την αριστερή ηθική και την κοινωνική συνείδηση, για να σας πείσουμε ότι υποφέρουμε μαζί σας, είμαστε κάποιιοι από εσάς. Δείξτε μας ανοχή.

Χριστόφορος Βερναρδάκης 2:

«Η κόντρα που κάναμε στην ΕΕ, ανέδειξε φίλους και εχθρούς. Έθεσε θέμα ύπαρξης της Ευρώπης της λιτότητας. Αν η Ευρώπη δεν αλλάξει θα διαλυθεί».

Ξαναζέσταμα της μαγιάτικης θεωρίας για διάλυση της ΕΕ, εκ των έσω, που δικαιολογεί το ξόρκισμα (όπως ο διάβολος με το λιβάνι) κάθε σκέψης για μονομερή ρήξη με την ευρωζώνη και την ΕΕ. Αφού GREXIT θέλει μόνο ο Σόιμπλε και οι αντιδραστικές δυνάμεις, εξακολουθούμε, φαντασιακά και μεταφυσικά, να παλεύουμε, να αναζητούμε και να μελλοντολογούμε για την Ευρώπη των λαών και ας έχει γίνει Ευρώπη των μνημονίων και του ολοκληρωτισμού.

Αλέκος Φλαμπουράρης 1:

Μιλώντας στον ΣΚΑΪ (που αλλού;) απηύθυνε κάλεσμα στους διαφωνούντες να «συνέλθουν» έστω και την τελευταία στιγμή. **Υποστήριξε ότι για πρώτη φορά υπάρχει αριστερή, ριζοσπαστική κυβέρνηση και είναι «unfair» τα ίδια τα στελέχη της να μην της δίνουν ψήφο εμπιστοσύνης.** Και συνεχίζει ακάθεκτος:

«Αναγνωρίζουμε το δικαίωμα της διαφοροποίησης. Να δηλώσουν όμως ότι από εδώ και πέρα στις ψηφοφορίες θα υπερψηφίσουν τις προτάσεις της κυβέρνησης μέχρι να κλειδώσει η συμφωνία. Αλλιώς οι επιλογές είναι ή φεύγεις από την κυβέρνηση ή αγωνίζεσαι μέσα σε αυτές τις συνθήκες να διευκολύνεις αυτούς που πλήττονται περισσότερο».

Καλές λοιπόν οι διαφωνίες, τα άρθρα, οι γνώμες, οι τάσεις και ο πλουραλισμός (δεν είμαστε δα και σεχταριστές, ούτε σαν το δογματικό ΚΚΕ) για τον γερόλυκο του ΚΚΕ εσωτερικού. Αλλά με την κυβέρνηση, το μνημόνιο και τις ψηφοφορίες δεν παίζουμε. Ή ψηφίζετε ή πάρτε δρόμο.

Αλέκος Φλαμπουράρης 2:

Προτείνει **ανοιχτό συνέδριο** για ένα νέο πολιτικό σχέδιο. Τι σημαίνει αυτό;

«Είναι ανάγκη να συζητήσουμε, σε ένα ανοιχτό συνέδριο με τον κόσμο και τον κοινωνικό χώρο που

συνέβαλε να φτάσει ως εδώ ο ΣΥΡΙΖΑ, τα πραγματικά προβλήματα που υπάρχουν για να μπορέσουμε να διαμορφώσουμε το νέο πολιτικό σχέδιο στις συγκεκριμένες συνθήκες. Και από τη στιγμή που θα το συνδιαμορφώσουμε, οφείλουμε και να το υπηρετήσουμε όλοι μαζί».

Και στη συνέχεια γίνεται πιο αναλυτικός:

«Οι σύνεδροι πρέπει να εκλεγούν από μια ευρεία βάση, ύστερα από μια καμπάνια εγγραφών. Φυσικά δεν εννοώ να γίνουμε σαν το ΠΑΣΟΚ (γλώσσα λανθάνουσα....) που έλεγε πως όλοι είναι μέλη και πρέπει να ψηφίσουν. Όμως ο ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να είναι μόνιμα ανοιχτός στην κοινωνία, και στις δυνάμεις εκείνες που τον στήριξαν».

Σαφέστατος: Ποια Κεντρική Επιτροπή, Συνέδρια, οργανώσεις και καταστατικά; Όπως γράψαμε στα παλιά μας τα παπούτσια το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ, όπως ανατρέψαμε πραξικοπηματικά την ετυμηγορία του λαού στο δημοψήφισμα, έτσι θα αλλάξουμε και το κόμμα. Και ας φαντάζονται μερικοί δημοκρατικές διαδικασίες και πλειοψηφίες. Ορισμένοι ειδικά όφειλαν να το γνώριζαν από το βρώμικο '89.

Αλέκος Φλαμπουράρης 3:

Για την παραγωγική ανασυγκρότηση:

«Θα καταφέρουμε να φτιάξουμε ένα παράλληλο σύστημα, το οποίο θα παρέχει στην κοινωνία ανάσες. Θα αξιοποιηθούν τα 35 δις. Ευρώ για την εφαρμογή αναπτυξιακής πολιτικής. Πως; Ο κυβερνητικός σχεδιασμός θέτει στο επίκεντρο την παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας, με δημόσιες και ιδιωτικές επενδύσεις (...) θα δίνεται η δυνατότητα δημιουργίας εταιρειών που θα αξιοποιούν ανεκμετάλλευτα στρέμματα του δημοσίου ή της Εκκλησίας, τα οποία θα καλλιεργήσουν οι αγρότες, με τη στήριξη του κράτους στα πρώτα τους βήματα. «Αντίστοιχα θα προχωρήσουμε και σε άλλους τομείς όπως η βιομηχανία, οι κατασκευές, ο τουρισμός και άλλα. Με αυτό τον τρόπο αφενός θα αντιμετωπίσουμε την ανεργία και αφετέρου θα αλλάξουμε το παραγωγικό μοντέλο της χώρας».

Μείγμα ιδιωτικών και δημοσίων επενδύσεων λοιπόν με τα 35 δις αργύρια της προδοσίας (στην πράξη μόνο ιδιωτικών με την «εποπτεία» και εγγύηση του κράτους, καθώς και των επιτρόπων που ήδη είναι στην Αθήνα και θα παρακολουθούν βήμα-βήμα το που «θα πάνε τα λεφτά»). Για ίδρυση εταιρειών - δεν έχει σημασία η μορφή - που θα αξιοποιούν και θα λυμαίνονται τα νέα προγράμματα των θεσμών. Για ένα κομμάτι ψωμί, για μια μέρα δουλειάς (στις είκοσι της ανεργίας), για ένα κομμάτι γης στους σύγχρονους κολλήγους της Θεσσαλίας. Αυτή είναι η παραγωγική ανασυγκρότηση της ΕΕ, του μνημονίου και των αγορών.

Το δούλεμα του λαού και η κατεργασία της συνείδησης των εργαζομένων δεν σταματά. Η κατρακύλα δεν έχει όρια.

Στο ΜΕΦΙΣΤΟ ο Κλάους Μαν παρουσιάζει τον κομμουνιστή ηθοποιό που προσχωρεί στον ναζισμό να δικαιολογεί την φοβερή αποστασία του (και να παλεύει με τις τύψεις του) μονολογώντας: «δεν μπορούσα να κάνω τίποτα άλλο, δεν υπήρχε άλλη επιλογή. Τρέμω μόνο στη σκέψη του τι θα μου ζητήσουν να κάνω ακόμα».

Οι αγνοί αγωνιστές, τα τίμια αριστερά στελέχη, αλλά και οι διαφωνούντες βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ δεν τα βλέπουν όλα αυτά; Τι αλήθεια προσδοκούν πέρα από την κλιμάκωση της διαπόμπευσης και του αυτοεξεφτιλισμού τους; Τόσο άβουλοι και μοιραίοι;

Το θέμα έχει τεθεί

Ή με την αντικαπιταλιστική, αντιΕΕ, μετωπική αριστερά των φτωχών και της εργατικής τάξης για την ανατροπή, την επανάσταση και την κομμουνιστική απελευθέρωση ή το μέλλον θα έχει ακόμα πολύ

Ξηρασία.